

Զոր դարեր հին, ամբարիշտ,
 Զըսին մեզի ճիշտ ու ճիշտ՝
 Թէ ի՞նչ էիր. անհուն խորհո՞ւրդ՝
 Կամ առեղծուած մը, անյագուրդ

Մեր մտքերուն ու մտածման
 Առջեւ կանգնած՝ փա՛կ մեծ խորան,
 Որուն օր մը, պիտ' տայիր մեզ
 Բանալ ծածկոյթն ու տեսնել Քեզ
 Ծառերուն տակ այս Դպրատան
 Աղօթական՝ լո՛ւռ վանական

.....
 * * *

Այս ծառերը քըրմական
 Երգ ըլլան թէ շարական,
 Քեզմով առ Քեզ կարկառած
 Բազուկներ են, ո՛վ Աստուած,

Ամէն առտու, լուսաբացին,
 Ու իրկունն ալ, երբ կը յածին
 Ստուերները մութ գիշերուան
 Անոնց թառին, թուփին վըրան:

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(Երուսաղէմ, 1909, Ապրիլ 25,
 Ժառանգատրացի պարտէզին մէջ)

ԳԱՐԵԳԻՆ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ (Նուիրուած Գարեգին Ա Յովսէփեան Մեծի Տանն Կիլիկիոյ Կաթողիկոսին)

Բացուեր է բիբն իմաստուն,
 Վերբերելու գանձն անհուն՝
 Մագաղաթին երակէն
 Եւ սիրտերէն քարերուն:

Աւերներէն մեր մըռայլ,
 Կեանքի աղբիւր դուն անմահ,
 Զայնիդ հըլու՝ արթընցան
 Հազար գըրիչ ու իշխան:

Սիրտըդ եղաւ բաց սեղան,
 Մեռելներուն, ողջերուն,
 Հաղորդուելու խորհուրդէն
 Յաւերժական հայութեան:

Բացուեր է բիբն իմաստուն,
 Մագաղաթին, քարերուն,
 Զանոնք բոլոր անգամ մ'ալ,
 Փռչներէն, դամբանէն,
 Յաւերժութեան տարիր դուն:

ԵՂԻՎԱՐԴ

1947

